

LBRIS

We know
books

ONI ȘI POVEȘTEA MAGICĂ DE CRĂCIUN

De când se știa el, adică un pic peste șapte ani, Oni fusese fascinat de iarnă. Îi plăceau cam la fel toate anotimpurile, dar iarna știa că mai mult ca oricând, în casă se vor spune multe povești! Oare există vreun om care să nu iubească poveștile? Doar gândul că afară totul se acoperă în straie albe, că la geamuri apar flori de gheață, că-n șemineu arde focul și acea căldură plăcută îi mângâie fața, că stă cu toate cărțile lui preferate și le citește iar și iar, pe fotoliul galben, că părinții și bunicii se întrec cine o scarpină mai mult pe Muna, că magia plutește în aer, că se face loc pentru brad, că apar cadourile, vai, cadourile, acest gând plimbat printre atâtea minunății îi dădea deja emoții. Dintre toate lucrurile, lui Oni îi plăcea cel mai tare o poveste spusă de tatăl lui.

O auzea iar și iar, în pragul Crăciunului, și nu se sătura de ea. Abia aștepta acea clipă, când până și Muna era captivată de cât de bun povestitor era Adrian. Pardon, Adi. Să nu uităm obiceiul lui Oni de a prescurta numele!

Cu statura lui impozantă, Adi era în același timp și un munte de gingășie. El nu vorbea foarte mult, era mai degrabă reținut, dar când prindea o ocazie potrivită și se simțea în elementul lui, imediat elibera o voce caldă, dar puternică, perfectă pentru povestit. Se făcea liniște în tot salonul, parcă și focul se liniștea. Atunci se strângeau toți, aproape intrând unul în altul. Își căutau cel mai bun loc, se făceau comozi și deveneau doar ochi și urechi. Mai mult urechi. Adi avea o locșor special, doar al lui; se puneă pe jos, lângă un dulap. De acolo începeau poveștile.

